

тъй грижлива, — прошепна на нѣмския той и пакъ се вгледа въ лицето ѝ: — искаше да разбере каква е тя.

— Сестрата е нѣмкия? — запита съ свенливост той.

— Не, полякия, — отвърна съ съзнание на национална гордостъ. И като го погледна, сякашъ да разбере, да не би да му е дотегнало нейното присъствие, додаде: *Wen zie . . .*

— Извинете азъ говоря лошево нѣмски; боя се да не . . . — произнесе на нѣмски той.

— Говорете на матерния си езикъ, — заговори неувѣрено тя на български. Азъ разбирамъ, кога ми се говори по-добре отъ колкото кога говоря.

— Така! — свѣтнаха отъ радостъ очитѣ му.

— Тукъ нашето семейство бѣше близко на вашето посолство преди войната и азъ усвоихъ . . .

— Ахъ, Боже мой. . . — Стойко Габара се задъхваше отъ радостъ . . . Но къде съмъ азъ, мой избавителъ?

— Въ Скутари . . . Въ болницата на нѣмския червенъ кръстъ . . .

— Слава Богъ!

— Защо?

— Чудно ми е какъ сж ме прибрали.

— Турцитѣ не сж тъй жестоки, както се приказва. Наистина тъмната маса е . . . но интелигенцията . . .

— Да, да, азъ едвамъ си спомнямъ, че едина санитаръ говорѣше нѣмски . . . Щастливъ съмъ билъ.

— Нашата болница е опредѣлена само за български офицери . . .

— Има ли още други донесени?

— За щастие на армията ви — вие сте първия плененъ офицеръ.

— О, щастие!

— Да, щастие. Вамъ въобще ви поздравѣ.

— Да?